

Kort reseskildring av Zorns resa

Resan till Röros 2018 kallade vi för Zorns resa. Den kommer att bli ihågkommen länge! En resa i 16 dagar, 35 mil och den snörrikaste vintern i mannaminne! Vi fick upplevelser, erfarenheter och nya lärdomar.

En resa i Zorns anda kanske skulle ha innehållit målardukar, färger och skisser men vi hann inte måla något direkt under turen. Händerna var upptagna av att hålla i tömmar och seldon. Dagarna var långa, snötunga och innehållsrika. Penslarna kom aldrig fram från botten av färdasskrinet.

Däremot blev vi förevigade i målade beskrivningar i form av foton, intervjuer med radio och TV och tidningsartiklar. Medier som målade upp vår resa på ett fantastiskt sätt. Det vi känner att vi har mest gemensamt med Zorn är kärleken till hästen.

Undrar hur Anders Zorn skulle ha målat en resa till Röros? Om min fantasi får fritt spelrum kan jag tänka mig att han målar snötäckta granar, en stark häst som drar en släde, fylld med handelsvaror. Fram ur den varma fårfällen ser man ett par vantar som håller tömmarna. Från övre kanten av fällen sticker ett huvud fram på en Zornkulla, med rosiga kinder, flätor hårt knutna under pälsmössan och dräktjackan väl knäppt upp i halsen. Leende ögon.

Även i år var det rosiga kinder på de flesta, Zornkulla eller inte. Även leende ögon syntes ofta - på norrman som västerdaling, äppelbotös eller älvdaling.

I år var vi 22 personer och 11 hästar som reste tillsammans till Röros. Vi har skrattat, svettats, gråtit (ja, en och annan tår kommer ibland) och blött tillsammans (ja, en och annan bula händer det att vi får) Men inget värre än att vi klarar av det. För sammanhållningen är stark och vi tar hand om varandra.

Vi har tränat mycket på att sätta på och ta av trugor på våra hästar under turen. Den meterdjupa snön krävde trugor eftersom vi oftast tar oss fram genom skogen där snön drivit igen de senaste spåren eller skoterspåren inte håller för tunga arbetshästar. Det är som bekant en extrem vinter med rekordmycket snö. Det fanns en anledning till att trugor på hästar kom till. För att hästen skulle bära att gå i snö helt enkelt. Precis som det finns snöskor för oss människor. Det handlar inte om tränande hästar eller inte. Det handlar om att hjälpa hästen. Vi har en lång resa till Röros. Det är många dagar. Det var en fröjd att känna att vi underlättade mycket för hästen genom att använda trugorna. Det är något som jag kommer att minnas speciellt med årets resa. Det är en förutsättning sedan några år att våra hästar kan använda trugor eftersom vi helst tar oss fram bortom allfarvägarna.

Det är svårt att beskriva händelser, platser där vi stannade, människorna på turen och de vi mötte längst vägen. Underbara byar, gårdar, vyer, män och kvinnor!

Bilderna som bland annat Therese Sålder Antonsson, Evald Langsjövold och andra tagit hoppas jag kan måla upp vår resa för ert inre. En bild säger ju som bekant mer än tusen ord...

*Anna Dahlgren
Mars 2018*

